

Sygn. akt III CZ 21/07

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko A. B.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 kwietnia 2007 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 stycznia 2007 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 26 stycznia 2007 r. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną powódki od wyroku tego Sądu wydanego w sprawie z powództwa J. B. przeciwko A. B. o rozwód. W uzasadnieniu podkreślił, że skarga kasacyjna nie przysługuje m. in. w sprawach o rozwód (art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c.).

Pełnomocnik powódki wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego, twierdząc, że sprawa dotyczy opróżnienia lokalu mieszkalnego (art. 58 § 2 k.r.o.), gdy tymczasem niedopuszczalność skargi kasacyjnej określona w art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. odnosi się jedynie do sprawy rozwodowej, a nie innych dodatkowych rozstrzygnięć.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Wyrok Sądu Apelacyjnego został wydany w wyniku rozpoznania apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie rozwodowej, przy czym apelacja ograniczyła się do zaskarżenia rozstrzygnięcia o eksmisji pozwanego. Wyrok Sądu Apelacyjnego został w skardze kasacyjnej zaskarżony w całości.

W postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2001 r., IV CZ 123/00 (nie publ.) Sąd Najwyższy stwierdził, że jeżeli przedmiotem zaskarżenia kasacją jest tylko, zawarte w wyroku rozwodowym, wydane w trybie art. 58 § 2 k.r.o., orzeczenie o eksmisji jednego z małżonków ze wspólnego mieszkania, to o dopuszczalności kasacji decyduje, zgodnie z art. 393 pkt 1 k.p.c., wartość przedmiotu zaskarżenia. Tego rodzaju rozstrzygnięcie nie jest konieczną częścią wyroku rozwodowego i może być przedmiotem odrębnego zaskarżenia, bez zaskarżania wyroku rozwodowego jako całości. Zaskarżenie jedynie orzeczenia eksmisyjnego, zawartego w wyroku rozwodowym, powoduje, że pozostałe części tego wyroku, zawierające orzeczenie rozwodu (art. 56 i 57 k.r.o.) oraz inne konieczne rozstrzygnięcia wskazane w art. 58

§ 1 k.r.o., stają się prawomocne, a postępowanie odwoławcze obejmuje już tylko roszczenie o eksmisję. Sprawa taka w postępowaniu odwoławczym nie może być już traktowana jako *sensu stricto* sprawa rozwodowa, skoro orzeczenie rozwodu uprawomocniło się. Staje się ona w istocie jedynie sprawą o eksmisję, to jest o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego.

Sąd Apelacyjny powinien zatem potraktować skargę kasacyjną powódki jako skargę od orzeczenia o eksmisji byłego małżonka z lokalu (byłego, ponieważ rozstrzygnięcie o rozwiązaniu małżeństwa przez rozwód już się uprawomocniło). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wnioś skargę”. Stosownie zaś do art. 398⁶ § 1 k.p.c., jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2, przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. W świetle przytoczonych przepisów, skarżąca powinna była być wezwana do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zaskarżone postanowienie podlegało więc uchyleniu na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c.